

Dr Dave Mathewson, Objawienie, Wykład 18, Objawienie 12-13, Smok i dwie bestie

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim kursie na temat Księgi Objawienia. To jest sesja 18, rozdziały 12 i 13 Objawienia, smok i dwie bestie.

Przyjrzelismy się 12 rozdziałowi Apokalipsy i zasugerowałem, że jego podstawową funkcją jest pokazanie prawdziwej natury walki Kościoła.

To, co zostało z tyłu, w prawdziwie apokaliptyczny sposób, co podnosi zasłonę lub kurtynę, aby ludzie mogli zobaczyć, czytelnicy mogli zajrzeć za rzeczywistość empiryczną, aby zobaczyć inną rzeczywistość, która jest ich rzeczywistością rozszerzoną o rzeczywistość niebiańską, jest teraz rozdział 12 podnosi zasłonę, aby ludzie mogli zajrzeć za swój ziemski konflikt z Cesarstwem Rzymskim i zobaczyć jego prawdziwą naturę. Za ich walką kryje się próba szatana, aby nie tylko zniszczyć Mesjasza, ale teraz także zniszczyć lud Mesjasza. Jednak rozdział 12 wyraźnie wskazuje, że Szatan został już pokonany, a królestwo Chrystusa już najechało królestwo Szatana.

A szatan ma teraz tylko krótki czas, aby się miotać i siać spustoszenie w ludu Bożym. Teraz mogą więc spojrzeć na swoją sytuację w nowym świetle i z nowej perspektywy i odpowiednio zareagować. Ale to, co chcę również zrobić z rozdziałem 12, aby w pewnym sensie cofnąć się i spojrzeć na rozdział jako całość, to przyjrzeć się dwóm innym ważnym cechom w zrozumieniu 12 rozdziału Objawienia.

Jeśli chodzi o to, co może mieć Jan, niektóre pomysły i pojęcia, z których mógł czerpać, zapisując tę wizję kobiety, która jest w ciąży z synem, a syn jest ścigany, kobieta jest ścigana przez smoka, postać węża, która próbuje pożreć syna, ale zostaje sfrustrowana lub udaremniiona. Co ciekawe, historia zawarta w 12 rozdziale Księgi Objawienia zdaje się odzwierciedlać wiele powszechnych mitów greckich i rzymskich o kobiecie, która nosi dziecko, a teraz jest ścigana przez smoka lub postać przypominającą węża, która próbuje pożreć dziecko. Wtedy zwykle ratuje się dziecko przed groźbami tej postaci węża.

Często w tej historii, co dzieje się w niektórych wersjach tych historii, dzieje się tak, że syn dorasta, wraca i faktycznie zabija smoka lub zabija postać przypominającą węża. Na przykład jest jedna historia o nazwie Leto, Apollo i Python. Zaczyna się od Pythona, który jest opisany lub przedstawiony w opowieści jako smok ścigający Leto, który jest boginią, a Python ściga ją, aby ją zabić.

Leto następnie rodzi syna, który jest Bogiem Apollem. A później Apollo wraca i pokonuje Pythona. Istnieje wiele takich historii i historia Jana nie wydaje się

przypominać dokładnie żadnej z nich, co sugeruje, że Jan niekoniecznie ma na myśli jedną konkretną historię, o której on lub jego czytelnicy wiedzieli lub która byłaby powszechna w języku greckim lub rzymskim świat.

Historia Jana jest bardzo odmienna, ponieważ jego obrazy wskazują lub przedstawiają coś, co wydarzyło się historycznie, faktyczne narodziny Chrystusa, podczas gdy wiele innych historii to historie o bogach i niekoniecznie odnoszą się do konkretnych wydarzeń historycznych. Jednakże nie wydaje się, aby John odwoływał się do żadnej konkretnej z tych historii, ale mógł po prostu być świadomy tego typu historii i kilku wersji tej historii, które znali jego czytelnicy. Teraz wydaje się, że Jan na nich czerpie, jakby chciał zademonstrować prawdziwe ucieleśnienie tych historii, które ludzie rozpoznają, trzymają się lub o których wiedzą w imperium grecko-rzymskim.

Jan nawiązuje do tego, mówiąc: pozwólcie, że pokażę wam prawdziwą wersję tego, a teraz używa jej do historycznego przedstawienia tego, co wydarzyło się w osobie Jezusa Chrystusa, a także tego, co dzieje się w związku z prześladowaniami kościołów, do których się zwraca. Więc znowu John niekoniecznie zgadza się z tymi historiami lub subskrybuje je, po prostu używa historii, ponieważ pasują do opisanego tego, co się dzieje, ale także po to, aby zademonstrować prawdziwą wersję lub prawdziwy opis tych historii, które mogą mieć wiadomo o. W każdym razie John prawdopodobnie czerpie z tych historii pewne wspólne motywy lub pomysły.

Ponownie, większość z nich dotyczy kobiety, która wkrótce urodzi syna, i postaci przypominającej smoka lub węża. I to z pewnością pasuje dokładnie do tego, co przedstawia John. Wydaje mi się jednak, że istnieje inne ważne, a może nawet ważniejsze tło niż to, na którym oparł się John.

I to jest ważne tło Starego Testamentu. Widzieliśmy już, że Jan jest świadomy starotestamentowych przedstawień postaci smoka lub węża, potwora morskiego, które przedstawiały narody lub złych władców, którzy uciskają lud Boży i sprzeciwiają się Bogu. I że Bóg jest przedstawiany jako pokonujący ich lub zabijający te postacie przypominające smoki.

Widzimy to w Psalmie 74, w 51. rozdziale Izajasza, w wersecie 9, a także w innych tekstach, które przedstawiają władcę lub królestwo językiem przypominającym smoka lub węża. A zabicie i pokonanie tych smoków przez Boga jest symbolem porażki narodu lub uciskającego władcy. Myślę jednak, że kryje się za tym bardziej konkretna historia.

Może to być kolejny przykład Jana, tym razem w historii, która rezonuje z tłem grecko-rzymskim, takiej jak Lato Apollo Python i inne historie grecko-rzymskie. Jan czerpie z historii lub konstruuje historię, która przypomina tło grecko-rzymskie, ale także współbrzmi z historią lub tekstem Starego Testamentu. Podstawowy tekst,

który mam na myśli, sięga początków Starego Testamentu, a jest nim Księga Rodzaju, przede wszystkim rozdział 3 Księgi Rodzaju oraz wersety 15 i 16, tak zwana Protoewangelia, jak niektórzy uważają nazwano to.

Jednak po stworzeniu ludzkości i umieszczeniu Adama i Ewy w ogrodzie oraz ostrzeżeniu ich przed konsekwencjami nieposłuszeństwa przykazaniu Bożemu, aby nie jedli owoców z pewnego drzewa, drzewa poznania i zła, wąż zwodzi Ewę, a następnie Adama do zjedzenia owocu tego drzewa, ściągając na nich przekleństwo, tak jak obiecał Bóg. Następnie Bóg odnosi się do sytuacji, zaczynając od wersetu 15. Bóg zaczyna zwracać się przede wszystkim do węża, szatana, a następnie zwraca się do Ewy. Począwszy od wersetu 15, Bóg, zwracając się do węża, mówi: Wprowadzę nieprzyjaźń między ciebie a niewiastę i między twoje potomstwo a jej potomstwo.

On zmiążdży ci głowę, a ty uderzysz go lub zmiążdżysz mu piętę. Do kobiety – powiedział w wersecie 16 – znacznie zwiększę twoje bóle związane z rodzeniem. Z bólem urodzisz dzieci.

Twoje pragnienia będą ku twemu mężowi, a on będzie nad tobą panował. Chcę, żebyście zauważyli, jak kluczowe cechy tych dwóch wersetów z Księgi Rodzaju 3, 15 i 16 pojawiają się w tej historii już w 12 rozdziale Księgi Objawienia. W rzeczywistości przekonamy się, że dzieje się to w kilku miejscach w całym Księdze Objawienia, ta zasada, tak jak była na początku, będzie również na końcu.

I tak zobaczymy, jak Jan często czerpie z motywów z Księgi Rodzaju, aby pokazać, co było prawdą przy pierwszym stworzeniu i na samym początku, co zostanie w pewnym sensie powtórzone na końcu, tak jak było na początku, więc tak będzie w końcu. Tak więc, na przykład, zauważcie, że w rozdziale 12, a zwłaszcza wersetach od 3 do 9, znajdujemy historię wrogości pomiędzy kobietą a smokiem, gdy znajdujemy ich opis. Następnie opowiadana jest historia o tym, jak smok ściga kobietę.

Nawet po tym hymnie, zaczynającym się w wersecie 10 i po tym hymnie, widzimy, że smok nadal ściga kobietę, mimo że odleciała ona na pustynię w języku Exodusu, gdzie jest zachowana i chroniona. Ale fragment Księgi Rodzaju 3, 15, który obiecuje wrogość między smokiem a kobietą lub wężem a kobietą, pojawia się teraz tutaj. A tak przy okazji, zauważmy, że sam Jan zdaje się odsyłać nas do Księgi Rodzaju 3, kiedy w Objawieniu 12, 9 przedstawia pewną kwestię.

Wyraża się dość jasno, identyfikując tego smoka jako starożytnego węża zwanego diabłem lub szatanem, który zwodzi cały świat. Oszustwo lub sprowadzenie na manowce było dokładnie tym, czego Szatan dokonał w 3 rozdziale Księgi Rodzaju w odniesieniu do Ewy i Adama. Zwróć jednak uwagę na identyfikację tego smoka jako starożytnego węża lub węża ze starożytności, co wyraźnie nawiązuje do 3. rozdziału Księgi Rodzaju. Zatem za tą historią kryje się wąż i kobieta, konflikt lub wrogość

między węzem a kobietą z 15. rozdziału Księgi Rodzaju smoka ścigającego kobietę w 12 rozdziale Objawienia.

Wąż rozgniała mu piętę. W rozdziałach od 12 do 9 ponownie znajdujemy postać smoka, czyli Szatana, ścigającego syna i próbującego go pożreć. A później, zwłaszcza w wersecie 17 rozdziału 12, smok będzie ścigał potomstwo kobiety, jej nasienie siało spustoszenie, tak że część, w której wąż miażdży mu głowę lub głowę potomstwa kobiety, jest wyraźnie obecna w 12 rozdziale Księgi Rodzaju .

Zauważ też, że w rozdziale 3, wersecie 16 Księgi Rodzaju jest powiedziane, że kobieta będzie rodzić poprzez bóle porodowe. To dzięki bólowi spłodziła potomstwo. Zwróć uwagę, jak kobieta jest opisana w rozdziale 12, wersecie 2 Apokalipsy.

Była w ciąży i płakała z bólu. Ponownie odwołując się do tego motywu w 3 i 16 rozdziale Księgi Rodzaju. Jak już zauważyliśmy, wzmianka o potomstwie kobiety pojawia się wielokrotnie, nie tylko w formie syna, ale także po tej hymnicznej części w wersetach 10-12: począwszy zwłaszcza od wersetu 14, smok ściga teraz kobietę na pustynię.

Jest sfrustrowany podążaniem za nią. A potem, pod koniec rozdziału 12, smok poluje na potomstwo lub nasienie kobiety. Tak więc obietnica, że jej potomstwo będzie nieprzyjaźnią pomiędzy jego potomstwem, smokami lub węzami w Księdze Rodzaju 3, a jej potomstwo jest również przedstawiona w smoku ścigającym jej potomstwo pod koniec 12 rozdziału Objawienia.

Częścią obietnicy zawartej w Księdze Rodzaju 3 było to, że będzie nieprzyjaźń nie tylko między węzem, czyli Szatanem, a kobietą, ale także jego potomstwem i jej potomstwem. Widzieliśmy wyraźne wzmianki o potomku kobiety w rozdziale 12, którego smok ściga pod koniec rozdziału, oraz o jej potomstwie, synu, którego ścigał, ale nie mógł go pożreć. Został pozbawiony swojej ofiary.

Gdzie występuje potomstwo smoka lub potomstwo węża z rozdziału 3 i wersetu 15 Księgi Rodzaju? Ponieważ znowu Księga Rodzaju 3 obiecuje, że będzie konflikt pomiędzy jego potomstwem, potomstwem smoka lub potomstwem węża a jej potomstwem. Gdzie pojawia się potomstwo węża? Sugeruję, że w tym miejscu pojawia się rozdział 3, w postaci dwóch bestii, które przypominają smoka, a nawet są opisywane jako smoki i otrzymują od nich władzę. Innymi słowy, w rozdziale 13 zostaną nam przedstawione dwie postacie przypominające smoki w postaci dwóch bestii, które są opisane podobnie jak smok.

Zauważ, że pierwszy z nich jest opisany jako mający siedem głów i dziesięć rogów, podobnie jak smok. I jasno wynika, że powierzono mu władzę. Pierwsza bestia z rozdziału 13 otrzymuje władzę od smoka.

Podobnie jest z drugą bestią w drugiej części rozdziału 13. Druga bestia jest także bestią przypominającą smoka. Nawet w wersecie 11 mówi jak smok.

I sprawuje władzę smoka i pierwszej bestii. Sugerowałbym więc, że dwie bestie z rozdziału 13 są potomkami smoka z rozdziału 3 Objawienia, „Przykro mi”, rozdziału 3 Księgi Rodzaju i wersetu 15, czyli nasienia smoka. A teraz widzimy nasienie smoka w 13 rozdziale Objawienia.

Jak wykazemy, kiedy tam dotrzemy, myślę, że staje się jasne, że te dwie bestialskie postacie, potomstwo smoka, są środkiem, za pomocą którego smok ściga potomstwo kobiety. Zatem rozdział 12 kończy się, gdy smok ściga potomstwo kobiety, zgodnie z Księgą Rodzaju 3. Ale teraz rozdział 13 powie nam, jak atakuje potomstwo kobiety. Jak istnieje nieprzyjaźń pomiędzy smokiem a potomstwem kobiety? To przez jego potomstwo w rozdziale 13, te dwie bestie. Jest jeszcze jedna intrygująca część historii zawarta w 3 rozdziale Księgi Rodzaju. I faktycznie, kiedy czyta się resztę Starego Testamentu, można zacząć widzieć, jak Księga Rodzaju 3, wersety 15 i 16 zaczynają działać poprzez nacisk na ziarno, nawet poprzez Abrahama aż do linii Dawida, nacisk na nasienie i potomstwo.

Ale myślę, że nawet w tekstach, które widzieliśmy, jak Psalmy, Księga Izajasza i gdzie indziej, pojawia się ta bestia, ten morski potwór lub postać przypominająca smoka leżąca za różnymi narodami i uciskającymi władcami, tak że ostatecznie znajdzie ten konflikt pomiędzy smokiem w jego potomstwie a potomstwem kobiety, ciągnący się przez cały Stary Testament. Inną cechą tej historii zawartej w Księdze Rodzaju 3, wersety 15 i 16 jest to, że syn najwyraźniej zmiążdży sobie głowę. Co ciekawe, kiedy zadajemy pytanie, gdzie to widzimy? Nie jest tak, że John musi wychwycić każdy szczegół tej historii, ale gdzie widzimy koncepcję zmiążdżonej głowy? Sugeruję ci jeszcze raz, że kiedy spojrzysz na rozdział 13, rozdział 13 i werset 3, pierwsza bestia, która jest potomkiem smoka, pierwsza bestia jest opisana w ten sposób.

Jedna z głów, siedmiogłowa bestia, wydaje się, że jedna z głów miała śmiertelną ranę, ale ta śmiertelna rana zagoiła się. Porozmawiamy o tym trochę więcej, kiedy dotrzemy do rozdziału 13. Ale myśl o głowie ze śmiertelną raną prawdopodobnie ma kilka rzeczy, ale także, jak sądzę, nawiązuje do Objawienia, czy raczej przeproszam, rozdział 3 Księgi Rodzaju i obietnica, że głowa węża zostanie zmiążdżona.

Teraz widzimy głowę węża zmiążdżoną w postaci bestii, a jedna z głów bestii otrzymuje śmiertelny cios lub śmiertelną ranę, ale bestia wyzdrowiała z tego. Sugeruję zatem, że Jan również wyraźnie nawiązuje do tej kwestii, ponieważ w rozdziale 12 wersecie 9 Apokalipsy Jana wyraźnie wskazuje nam powrót do Księgi Rodzaju 3, opisując smoka jako starożytnego węża. Jan prawdopodobnie miał więc na myśli, abyśmy czytali ten tekst w świetle historii opisanej w 3. rozdziale Księgi Rodzaju, a być może także całej reszty Starego Testamentu, walki, która toczy się w pozostałej części Starego Testamentu.

Ale szczególnie w Księdze Rodzaju 3, wersety 15 i 16 dostarczają podtekstu lub tła również do odczytania tej walki. Zatem to, co zrobił wówczas Jan, jest, jak sądzę, skonstruowane w zakresie opisu tego, co zobaczył, a teraz skonstruowało jego wizję w sposób, który po raz kolejny przywołuje na myśl więcej niż jedno tło. Przywodzi na myśl niektóre historie grecko-rzymskie, które czytelnicy znali.

Jeśli chodzi o walkę pomiędzy żeńską boginią rodzącą syna a ścigającą ją postacią przypominającą smoka, wyraźnie współgra to również z rozdziałem 3 Księgi Rodzaju, wersetami 15 do 19, z tłem żydowskim i Starym Testamentem. Zatem celem tego, a mianowicie nawiązania szczególnie do tła Księgi Rodzaju 3, byłoby po prostu ponowne pomóc czytelnikom w spojrzeniu na ich sytuację z nowej perspektywy. Widzenie ich zmagania z Rzymem, zmagania Kościoła z Cesarstwem Rzymskim w I wieku oraz zmagania, jakie toczą w każdym innym stuleciu, aż do powtórnego przyjścia Chrystusa, sprawia, że walka ta nie jest niczym nowym.

Jest to po prostu część odwiecznego konfliktu, który sięga czasów stworzenia, aż do 3. rozdziału Księgi Rodzaju. Teraz walka, która rozpoczęła się w 3. rozdziale Księgi Rodzaju, po prostu wyływa na powierzchnię w formie fizycznej walki, jaką stoczyli z Rzymianami. Imperium. Walka ta pojawiała się w wielu miejscach Starego Testamentu, a teraz po prostu ujawnia się ponownie w walce, którą stoczyli z Rzymem. Dzięki temu po raz kolejny będą mogli zobaczyć swoją sytuację w nowym świetle.

Kiedy patrzą i widzą, co dzieje się w imperium, widzą tylko to, co dzieje się z perspektywy empirycznej. Ale teraz, podnosząc kurtynę, widzą, że nie, to nie jest nowość. Jest to po prostu część wielowiekowej walki, która sięga czasów stworzenia.

Jest to po prostu część odwiecznej próby szatana, mającej na celu zniszczenie nasienia kobiety i zniszczenie kobiety, ale także zniszczenie jej potomstwa. Jednakże sedno rozdziału 12 Apokalipsy jest takie, że w tej walce osiągnięto już rozwiązanie. Śmiertelny cios został zadany.

Miażdżąca rana została już opatrzona. Szatan został już pokonany dzięki śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa. Szatan został już pokonany i wyrzucony i teraz wie, że jego czas jest krótki.

Czego więc ludzie mają się bać? Czego mają się obawiać czytelnicy, zwłaszcza ci, którzy cierpią z powodu wiernego świadectwa? Bo teraz mogą zobaczyć swoją sytuację w nowym świetle. A ci, którzy odczuwają pokusę pójścia na kompromis, muszą teraz zdać sobie sprawę, o co tak naprawdę toczy się gra i po której stronie chcą stanąć. Rozdział 12 Jeszcze jedna kwestia związana z rozdziałem 12 może pomóc nam zrozumieć, co się dzieje w świetle tego, co właśnie zostało powiedziane.

Apokalipsa św. Jana również rozdziały 12 i 13, ale w szczególności Apokalipsę 12 można postrzegać w takim sensie, choć nie twierdzę, że Jan miał taki zamiar, ale z naszego punktu widzenia pomocne może być nawiązanie związku. Jednak z naszej perspektywy 12 rozdział Księgi Objawienia można w pewnym sensie postrzegać jako rozszerzony komentarz do tego, co Paweł powiedział w Liście do Efezjan oraz rozdział 6 w wersecie 12, na końcu Listu do Efezjan w tym słynnym duchowym fragmencie dotyczący działań wojennych, w którym Paweł opisuje życie chrześcijan jako walkę przeciwko władcom i władzom w niebiańskich sferach.

Przedstawia chrześcijańską reakcję na to w postaci elementów zbroi utożsamianych z pewnymi cnotami. W rozdziale 6, wersecie 12 znajduje się interesujące zdanie, gdzie Paweł mówi, że wasza walka nie toczy się z ciałem i krwią, ale z władcami i władzami królestw niebiańskich. Przede wszystkim myślę, że odniesienie do władców i władz sfer niebiańskich jest odniesieniem do demonicznych istot duchowych.

Myślę, że Paweł używa tego określenia w całym Liście do Efezjan. Ale po drugie, kiedy Paweł mówi, że wasza walka nie toczy się przeciwko ciału i krwi, ale przeciwko władcom i władzom królestw niebiańskich, nie sądzę, że ma na myśli dwie różne rzeczy. Poniżej każdy fizyczny konflikt, przed którym stoimy.

Zatem Paweł nie mówi, że wasza walka nie toczy się przeciwko ciału i krwi. Oznacza to, że nie skupiaj się na żadnych fizycznych bitwach ani konfliktach fizycznych, z którymi się mierzysz, ani nie przejmuj się nimi. Ponownie, zwłaszcza dla chrześcijan próbujących żyć w kontekście świata grecko-rzymskiego.

Paweł tego nie poniżej, mówiąc, że to jest nieważne, a tamte są nieistotne i nie zwracaj na nie uwagi. Nie są prawdziwe; nie są to znaczące bitwy, ale zamiast tego musicie zwrócić uwagę na inną bitwę, a jest nią bitwa ze światem niebiańskim. Nie sądzę, żeby to było to, co Paweł miał na myśli.

Zamiast tego myślę, że Paweł mówi coś bardzo podobnego do tego, co robi Jan w 12. rozdziale Objawienia. To prawda, ponieważ te bitwy toczą się na planie ziemskim, za nimi kryje się bardziej znacząca bitwa, która toczy się i która wpływa na te bitwy. Widzisz więc, że Paweł nie mówi: zignoruj to i skup się na tym.

Próbuje im pomóc w prawdziwie apokaliptyczny sposób uporać się z prawdziwym konfliktem i prawdziwą naturą fizycznych konfliktów, z którymi borykają się z Cesarstwem Rzymskim. Za tym kryje się większy konflikt. Twoja walka nie toczy się z ciałem i krwią.

Waszą główną bitwą nie jest tylko to, z czym macie do czynienia w sferze fizycznej, choć są one prawdziwe i równie ważne, ale ważniejsze jest pomoc czytelnikom Listu do Efezjan w zrozumieniu natury tego, czyli dostrzeżenia w prawdziwie

apokaliptyczny sposób, że toczy się bitwa. za tym to się toczy. I to jest dokładnie to, co czyni Objawienie 12. Mówi, że nie walczyście z ciałem i krwią.

Wasza walka nie toczy się tylko z Cesarstwem Rzymskim i Domicjanem, Cezarem i cesarzem nad Rzymem i wszystkimi lokalnymi władzami i kościołami Azji Mniejszej, miastami Azji Mniejszej, które wywierają na was presję, abyście się dostosowali. To nie jest twoja prawdziwa bitwa. Za tym kryje się bitwa, którą Jan opisuje obecnie w 12. rozdziale Apokalipsy.

To jest bitwa szatana, próba szatana pokonania Mesjasza, bitwa, która teraz wyrzuciła szatana z nieba i jego próba zniszczenia kobiety i jej potomstwa. Zatem toczy się niebiańska bitwa duchowa, walka z siłami zła, która leży u podstaw prawdziwego konfliktu, z którym obecnie borykają się kościoły z Objawienia 2 i 3. To sprawia, że 12. rozdział Objawienia znów jest tekstem, który ma na celu odsłonięcie i odkrycie prawdziwej natury tej walki, pokazanie kościołom, że wasza walka toczy się nie tylko z ciałem i krwią, z rzymskim rządem, ale wasza walka toczy się z władcami i władzami w sfery niebieskie, przede wszystkim sam Szatan, jego próba, która sięga aż do stworzenia, mająca na celu zniszczenie ludu Bożego i królestwa Bożego.

Teraz, dzięki tej nowej wiedzy i perspektywie, czytelnicy mogą zobaczyć swoją sytuację w nowym świetle i odpowiednio zareagować. To prowadzi nas do rozdziału 13. Rozdział 12 faktycznie się kończy lub, w zależności od tego, jak różne są wersje, zaczyna się rozdział 13 lub kończy rozdział 12.

W NIV podział na akapity znajduje się właściwie w rozdziale 13 w wersecie 1, ale nie interesuje mnie dokładnie, gdzie podzielimy rozdziały 12 i 13. Ale rozdział 13, 1 zaczyna się od smoka stojącego na brzegu morza. Myślę, że to, co się tutaj dzieje, to smok, który stoi na brzegu morza i przywołuje dwóch pomocników.

Zatem smok przyzwie dwie osoby, które pomogą mu w ściganiu potomstwa kobiety. Zauważcie, że rozdział 12 kończy się nieudaną próbą smoka dostania się do kobiety. Już zawiódł w kwestii syna, Jezusa Chrystusa.

Teraz idzie za kobietą. Ona jest zachowana. Teraz ściga jej potomstwo.

Powiedzieliśmy też, że zarówno kobieta, jak i jej potomstwo prawdopodobnie reprezentują Kościół i lud Boży z dwóch różnych perspektyw. Z jednej strony są one konserwowane i przechowywane. Z drugiej strony jednak w dalszym ciągu podlegają cierpieniom i prześladowaniom ze strony szatana w postaci, przynajmniej w I wieku, rządu rzymskiego.

Teraz smok stoi na brzegu morza i myślę, że jego jedynym zamiarem jest przywołanie dwóch pomocników, którzy pomogą mu w zadaniu poszukiwania potomstwa kobiety. Sugeruję również, że prawdopodobnie nie powinniśmy czytać rozdziału 12, lub,

przepraszam, rozdziału 13 Apokalipsy, jako chronologicznie następującego po rozdziale 12. Myślę, że rozdział 13 jest po prostu dalszym sposobem na bardziej szczegółowe opisanie, jak to jest Szatan ściga potomstwo kobiety. Jak to się dzieje, że szatan sieje spustoszenie w potomstwie kobiety, mimo że ona zostaje zachowana, a jej potomstwo jest prześladowane, a szatanowi pozwala się siać spustoszenie? Jak on to robi? Czyni to za pomocą tych bestii z rozdziału 13.

Tak więc w rozdziałach 13 i 12, zwłaszcza w drugiej połowie rozdziału 12, w pierwszej połowie, powiedzieliśmy, że duża część tego odnosi się do wydarzeń z przeszłości, zwłaszcza narodzin Jezusa Chrystusa. Pozostała część rozdziału 12 zdaje się prowadzić nas aż do terażniejszości. Zatem rozdział 13, jak sądzę, jest po prostu innym sposobem opisanie dokładnie tych samych wydarzeń, co reszta rozdziału 12.

I nie jest tak, że najpierw wydarzy się rozdział 12, a potem, chronologicznie, rozdział 13. Rozdział 13 opisuje bardziej szczegółowo, jak Szatan dokonuje tego, czego dokonał w rozdziałach 12, 14 i 17. Jak to się dzieje, że pozwala mu prześladować potomstwo kobiety? Dokonuje tego za pośrednictwem dwóch agentów w rozdziale 13. Jednym z nich jest potwór lub bestia wychodząca z morza.

Innym jest potwór lub bestia wychodząca z krainy. Przyjrzymy się temu i wyjaśnimy to za chwilę. Ale zanim to zrobimy, chcę przeczytać rozdział 13.

Przede wszystkim rozdział 13, werset 1, a smok stał na brzegu morza. Zatem teraz jest gotowy przywołać na pomoc dwie inne bestie, swoje dwoje potomków z rozdziału 3, 15 Księgi Rodzaju. I widziałem bestię wychodzącą z morza.

Miał dziesięć rogów i siedem głów, a na rogach jego dziesięć koron, a na każdej głowie bluźniercze imię. Bestia, którą widziałem, była podobna do lamparta, ale miała stopy jak niedźwiedź i paszczę jak lwa. Smok dał bestii swą moc, tron i wielką władzę.

Wydawało się, że jedna z głów bestii ma śmiertelną ranę, lecz ta śmiertelna rana została zagojona. Cały świat był zdumiony i poszedł za bestią. Ludzie czcili smoka, ponieważ dał bestii władzę, a także czcili bestię i pytali, kto jest podobny do bestii i kto może z nią walczyć. Bestii dano usta, aby mogła wypowiadać wyniosłe słowa i bluźnierstwa oraz sprawować swą władzę przez 42 miesiące.

Otworzył usta, aby bluźnić Bogu i oczerniać jego imię, jego mieszkanie i mieszkańców nieba. Dano mu moc prowadzenia wojny ze świętymi i podbijania ich. I dano mu władzę nad każdym plemieniem, ludem, językiem i narodem.

Wszyscy mieszkańcy ziemi będą oddawać pokłon bestii, wszyscy, których imiona nie są zapisane w Księdze Życia, należącej do baranka zabitego od stworzenia świata.” Odniesienie do rozdziału 5. Ten, który ma ucho, niech usłyszy. Jeśli ktoś ma iść do

niewoli, do niewoli pójdzie. Jeśli ktoś ma zostać zabity mieczem, od miecza, zostanie zabity.

Wymaga to od świętych cierpliwej wytrwałości i wierności. Potem ujrzałem inną bestię wychodzącą z ziemi. Miał dwa rogi jak baranek, ale mówił jak smok.

Sprawował w jej imieniu całą władzę pierwszej bestii. I sprawił, że ziemia i jej mieszkańcy pokłonili się pierwszej bestii, której śmiertelna rana została zagojona. Kiedy dokonywał wielkich i cudownych znaków, powodując nawet, że ogień zstąpił z nieba na ziemię i umożliwił pełny widok na ludzi, ze względu na znaki, do których dano mu moc czynić na rzecz pierwszej bestii, zwiódł mieszkańców ziemi.

Nakazał im postawić posąg ku czci bestii, która została zraniona mieczem, a jednak przeżyła. Dano mu moc, aby dać tchnienie obrazowi pierwszej bestii, aby mogła przemówić i spowodować śmierć wszystkich, którzy nie oddadzą pokłonu temu posagowi. Zmusił też wszystkich: małych i wielkich, bogatych i biednych, wolnych i niewolników, aby otrzymali znamię na swoją prawą rękę lub na swoje czoło, tak że nikt nie mógł kupować ni sprzedawać, kto nie miał znamienia, to jest imienia Bestii lub numer jego imienia.

To wymaga mądrości. Jeśli ktoś ma wnikliwość, niech obliczy liczbę bestii, bo jest to liczba człowieka. Jego numer to 666.” Teraz pozwólcie, że poczynię dwie obserwacje na temat tego fragmentu, zanim przyjrzymy się bliżej dwóm bestialskim postaciom.

Poczynię dwie obserwacje dotyczące obu bestii łącznie i te dwie bestie są w pewnym sensie centralnym punktem tego rozdziału. Po pierwsze, zauważyliśmy już wcześniej w rozdziale 12 wzmiankę o smoku, ale także w rozdziale 11, gdzie bestia wychodzi z otchłani i jest w stanie zabić dwóch świadków, co, jak stwierdziliśmy, prawdopodobnie symbolizuje całą będąc świadkiem kościoła. Zatem na pewnym poziomie rozdział 12 będzie rozdziałami 12 i 13; Powinienem powiedzieć, że nie tylko 12, ale 12 i 13, zwłaszcza 13, będą dalszym rozwinięciem tego krótkiego odniesienia z rozdziału 11, gdzie w rozdziale 11, po dwóch świadkach, po ich czasie świadczenia, zaczynając od wersetu 7, sprawy zaczynają się zmieniać i z otchłani wychodzi bestia, która jest w stanie zabić dwóch świadków.

Teraz w rozdziale 13 mamy bestię wychodzącą z morza i myślę, że prawdopodobnie istnieją powiązania między morzem a otchłanią, odnoszące się do tego samego miejsca. Zatem prawdopodobnie ta bestia wychodząca z morza jest odniesieniem do tej samej rzeczy, która wydarzyła się w rozdziale 11, tyle że teraz masz więcej szczegółów. Teraz autor zamierza jeszcze bardziej szczegółowo rozwikłać wydarzenia, które miały miejsce w rozdziale 11.

Widzieliśmy tam oraz w rozdziale 12, że postać bestii lub postać przypominająca potwora, szczególnie w połączeniu z morzem, zwykle odnosi się do lub przywołuje

pojęcie zła, całkowitego chaosu i nieporządku oraz tego, co złe i opresyjne. Widzieliśmy także, że w całym Starym Testamencie autorzy używali postaci przypominającej bestię lub postać przypominającą potwora morskiego w odniesieniu do uciskających narodów i rządów lub władców, którzy sprzeciwiają się Bogu i którzy są bałwochwalcy, a także prześladują lud Boży. Klasycznym przykładem jest Egipt i sposób, w jaki Egipt lub faraon są często przedstawiani jako postać przypominająca smoka lub węża, postać potwora morskiego, ponownie symbolizująca chaos i zło oraz uciskające lud Boży.

Co ciekawe, kilka apokalips wspomina o więcej niż jednej bestii. Istnieje kilka apokalips, które wspominają o dwóch oddzielnych bestiach lub dwóch oddzielnych potworach, jednym wychodzącym z ziemi i drugim wychodzącym z łądu. Często ten, który wychodzi, przepraszam, ten, który wychodzi z morza i ten, który wychodzi z łądu.

Ten, który wychodzi z morza, jest często nazywany Lewiatanem. Ten, który wychodzi z ziemi lub łądu, jest często nazywany Behemotem. Na przykład, wracając do niektórych żydowskich tekstów apokaliptycznych, które Jan niewątpliwie znał, a widzieliśmy już, że niektóre obrazy, takie jak liczba świętych, którzy muszą zostać skazani na śmierć i prześladowani, muszą zostać ukończone przed końcem.

Być może Jan czerpał w tym celu z literatury apokaliptycznej. Ale w 1 Henochu, rozdziale 60 i wersetach od 7 do 10, zauważcie, że tekst mówi, że tego dnia zostaną rozdzielone dwa potwory. Jeden potwór, kobieta o imieniu Lewiatan, aby zamieszkać w otchłani oceanu nad źródłami wody.

Zwróćmy więc uwagę na związek pomiędzy otchłanią i wodą. I jeszcze jeden, samiec zwany Behemotem, który trzyma swoją pierś na niewidzialnej pustyni lub na łądzie. Zatem zwróćcie uwagę w tym 1. tekście Henocha na wzmiankę o dwóch potworach, Lewiatanie i Behemocie, z których jeden ma swój dom w morskiej otchłani, a drugi ma swój dom na pustyni na łądzie.

Coś podobnego czytamy w 4 Księdze Ezdrasza, kolejnej ważnej i powszechnej apokalipsie. 4 Ezdrasz, rozdział 6 i początek wersetu 48 w jednej z wizji Ezdrasza. Ezra mówi, że zaczną czytać od wersetu 49.

Wtedy zachowaliście przy życiu dwie istoty żyjące, imię jednego, którego nazwaliście Behemotem, i imię drugiego Lewiatana. I oddzieliliście jedno od drugiego, prawdopodobnie podczas stworzenia. Oddzieliliście jednych od drugich w siódmej części, gdzie zebrała się woda i nie mogli ich obydwóch utrzymać. I daliście Behemotowi jedną część, która wyszła trzeciego dnia, nawiązując do stworzenia, to znaczy do zamieszkania na nim, gdzie jest tysiąc gór, a Behemot należy do tej ziemi.

Ale Lewiatanowi dałeś siódmą część, część wodną, i zachowałeś ją, aby mogła być spożywana przez kogo chcesz i kiedy chcesz. Masz więc takie wyobrażenia i w kontekście opisu stworzenia masz wrażenie, że podczas stworzenia Bóg stworzył te dwa stworzenia morskie lub potwory morskie, jedno z nich żyło w wodzie lub otchłani, drugie przebywało na lądzie. Może to stanowić model dla opisu tych dwóch stworzeń morskich dokonanego przez samego Johna.

Oprócz tekstów Starego Testamentu, z których czerpał, Jan może czerpać z tekstów apokaliptycznych i koncepcji dwóch stworzeń morskich, przepraszam, dwóch bestii lub dwóch potworów, jednej z morza i jednej z lądu. Chociaż zobaczymy, jak John daje im bardzo specyficzne zastosowanie. Jan nie tylko jest zniewolony swoimi źródłami, ale nadaje im bardzo specyficzne zastosowanie.

Jest to również możliwe. Pozwolę sobie cofnąć się i wspomnieć o pierwszej bestii wychodzącej z morza, a także o drugiej bestii wychodzącej z lądu, jeśli przywołuję teksty apokaliptyczne. Kiedy jednak bestia wyszła z morza, gdzie wcześniej bestia wyszła z otchłani, Jan wyraźnie identyfikuje ją jako postać szatańską i demoniczną. Innym możliwym powiązaniem z morzem i lądem jest stwierdzenie, że ta pierwsza bestia wychodzi z morza.

Następny komentarz zakłada, że jeśli jesteś chrześcijaninem i czytasz ten tekst żyjący w I wieku n.e., to uważam za niemożliwe, abyś utożsamiał tę bestię z czymkolwiek innym niż Cesarstwem Rzymskim. I jeszcze raz, ze względu na historię, jaką ta bestia ma w Starym Testamencie w identyfikacji lub identyfikacji pogańskich uciskających władców i reżimów, prawie niemożliwe jest pomyśleć, że chrześcijanin czytający to w I wieku nie utożsamiałby tego nawet z uciskającym reżimem cesarza, który sprawował władzę w pierwszym wieku, za ich życia. I takie było Cesarstwo Rzymskie i jego cesarz.

Ale z drugiej strony, skoro jedno przybyło z morza, a drugie z lądu, możliwe jest również, że Jan miał na myśli, wraz ze Starym Testamentem i apokaliptycznym tłem z ksiąg takich jak Enoch i Ezdrasz, o dwóch bestiach, Lewiatanie i Behemota, że bestia wychodząca z morza przypominałaby sobie coś, co morze rozdzieliło lub przyszło do nich zza morza, czyli sam Rzym i cesarza. Podczas gdy bestia z lądu mogła przypomnieć sobie coś, że tak powiem, z ich własnej ziemi lub czegoś z prowincji Azji Mniejszej. I omówimy, co ewentualnie mogła wskazać druga bestia z lądu.

Jestem jednak przekonany, że pierwsza bestia, podobnie jak postać bestii przychodzącej, kojarzona w Starym Testamencie z morzem i otchłanią, teraz symbolizuje uciskające imperium pogańskie i jego władcę, którym jest Cesarstwo Rzymskie. Choć trudno powiedzieć, czy John miał na myśli jedno i drugie? Czy chodzi zarówno o cesarza, jak i o Rzym, czy też odnosi się tylko do jednego lub drugiego? W każdym razie myślę, że pierwsza bestia ma identyfikować lub być utożsamiana z Cesarstwem Rzymskim. Drugą rzeczą do powiedzenia na temat tego tekstu jest to, że

– jak wielu zauważyło – Jan może także konstruować bezbożną trójcę, która funkcjonuje jako parodia prawdziwej trójcy, chociaż role wszystkich trzech nie są wyraźnie rozdzielone.

Ale jednocześnie zauważcie, że w rozdziale pierwszym oraz w rozdziałach czwartym i piątym Apokalipsy zostaliśmy przedstawieni Trójcy. Oznacza to, że za myśleniem Jana dostrzeżliśmy odniesienia trynitarne już na samym początku pierwszego rozdziału, czyli wprowadzenia epistolarnego, w którym Jan przekazuje pozdrowienia zarówno od samego Boga, który był i który ma przyjść, jak i od Jezusa Chrystusa, który odkupił całą ludzkość, aby była królestwem kapłanów, a także od Ducha Świętego. W rozdziałach czwartym i piątym widzimy, że Bóg zasiada na swoim tronie.

Widzimy także siedem duchów, będących siedmiorakim duchem Bożym. Ale potem zostajemy przedstawieni barankowi zabitemu w rozdziale piątym. Zatem Apokalipsa św. Jana zawiera odniesienia do trynitarów.

Czy zatem jest możliwe, że kiedy dotrzemy do rozdziałów 12 i 13, będziemy w pewnym sensie widzieć bezbożną trójcę? Zobaczymy później w rozdziale 14, gdzie te trzy są wymienione razem. Smok, bestia i druga bestia często nazywane są także fałszywym prorokiem w Objawieniu.

Czy jest więc możliwe, że Jan konstruuje parodię prawdziwej trójcy w postaci bezbożnej trójcy? Zatem Szatan wyraźnie reprezentuje samego Boga. Szatan jest tym, który ma najwyższą władzę nad światem i nad dwoma pozostałymi bestiami. Wtedy bestią numer jeden byłaby ta, która, ponieważ wyglądała na zabita i miała miażdżącą ranę, tak jak Mesjasz, tak jak Jezus Chrystus, który został zabity w rozdziale piątym.

Bestia numer jeden ma być parodią Jezusa Chrystusa. A potem bestia numer dwa, parodia Ducha Świętego, a jej głównym zadaniem, jak zobaczymy w drugiej części rozdziału 13, jest nakłonienie ludzi, aby oddawali cześć pierwszej bestii. Możliwe więc, że mamy bezbożną trójcę, wypaczoną parodię prawdziwej trójcy, która teraz wypacza ich moc i bezprawnie rości sobie prawo do czci i władzy, które należą się wyłącznie Bogu, Jego Mesjaszowi i Duchowi Świętemu.

Zatem to, co chcę teraz zrobić, to zacząć nieco bardziej szczegółowo badać te dwie bestie, włączając w to język, który się za nimi kryje i to, jak mogą funkcjonować. Zauważyliśmy już, że z morza wychodzi pierwsza bestia, a to tylko inna nazwa otchłani. W rozdziale 11, wersecie 7, bestia wychodzi z otchłani.

Później, w rozdziale 17, wersecie 8, bestia ponownie wyjdzie z otchłani. Nie sądzę więc, że jest to inna bestia ani że powinniśmy zbytnio odróżniać morze od otchłani, ale jeśli nie chcemy ponownie uchwycić morza, co sugeruje również odległość między czytelnikami w Azji Mniejszej i za morze, gdzie znajdują Rzym. Ale poza tym morze tutaj symbolizuje pojęcie zła.

Jest to dom potwora morskiego, którego widzieliśmy w Psalmie 74 i 51 rozdziale Księgi Izajasza, oba w kontekście opisu faraona i sytuacji Exodusu. Widzieliśmy także, że w 9 rozdziale Księgi Objawienia szarańcza wychodzi z otchłani. Ale także rozdział 7 Daniela, w którym bestie wychodzą z morza. Rozdział 7 Daniela również odgrywa wpływ tutaj, w rozdziale 13.

Zaczynasz widzieć, że Jan lubi łączyć kilka tekstów Starego Testamentu jednocześnie. Często teksty, które mają jakiś związek werbalny, tematyczny lub kontekstowy, Jan konstruuje coś w rodzaju mozaiki, w której bierze kilka tekstów Starego Testamentu i trochę jak żongler próbujący utrzymać kilka piłek jednocześnie lub ktoś który próbuje, cyrkowiec próbujący utrzymać w ruchu kilka talerzy na raz. Jan żongluje lub próbuje obracać kilka tekstów Starego Testamentu jednocześnie, co niesie ze sobą znaczenie, które pomaga coś powiedzieć, wyjaśnić, ujawnić i zinterpretować to, co widział Jan.

Rozdział 7 Daniela, jak również wiele innych tekstów Starego Testamentu, jest częścią tej mozaiki, którą obecnie konstruuje Jan. Fakt, że ta pierwsza bestia również ma bluźniercze imiona, wyraźnie wskazuje, że ta bestia uzurpuje sobie władzę i cześć, która należy wyłącznie do Boga i Baranka w Objawieniu rozdział 4 i 5. Innymi słowy, nacisk jest tutaj położony na bałwochwalczą naturę tę bestię i Cesarstwo Rzymskie. Może nawet bardziej szczegółowo odzwierciedlać niektóre twierdzenia cesarzy o boskości.

Domicjan, na przykład, był znany z tego, że akceptował twierdzenia o boskości, kulcie i honorze, z których być może teraz Jan korzysta, aby wykazać bałwochwalcze twierdzenia, wypaczone twierdzenia Rzymu, w przeciwieństwie do tego, co jest tylko prawdą lub co powinno być prawdą jedynie w przypadku Domicjana. Bóg i Baranek w Apokalipsie rozdział 4 i 5. Już to zauważyliśmy, ale chcę jeszcze raz zwrócić uwagę na fakt, że ta bestia jest opisana podobnie jak smok z rozdziału 12. Ma siedem głów i dziesięć rogów, oba sugerują wielką moc, wielki autorytet i wielką siłę. Ale to, na co chcę zwrócić waszą uwagę, to jedna wyjątkowa rzecz, którą John robi z tą bestią. Jak już wspomnieliśmy, Jan wyraźnie czerpie z 7. rozdziału Daniela.

Kiedy wrócisz do 7. rozdziału Daniela w wizji Syna Człowieczego, zanim Syn Człowieczy się pojawi, Jan faktycznie widzi cztery bestialskie postacie, z których wszystkie symbolizują i reprezentują cztery imperia lub czterech cesarzy lub władców, którzy prowadzą do i których królestwo zostało przyćmione przez Syn Człowieczy, który teraz otrzymuje władzę i królestwo. Ale w rozdziale 7 Daniela, cóż, pozwólcie, że cofnę się i wrócę do rozdziału 13 Objawienia. Zauważ, że bestia została opisana nie tylko jako jej bestialski charakter w wersecie 2, ale także jako bestia, którą widziałem.

Zatem Jan widzi bestię, ale potem opisuje ją jako przypominającą lamparta, niedźwiedzia, a także lwa. Odpowiada to z grubsza czterem obrazom lub czterem postaciom bestii, czterem postaciom zwierząt z wizji Daniela w 7 rozdziale Księgi Daniela. Różnica polega na tym, że Daniel widział cztery oddzielne zwierzęta reprezentujące cztery odrębne królestwa prowadzące do syna człowieczego, gdzie teraz Jan łączy wszystkie czterech z nich w jedną bestialską postać. Zatem wszystkie bestie z przeszłości, to tak jakby wszystkie bestie z przeszłości i wszystkie królestwa z przeszłości zostały teraz połączone i ujęte w ten ostateczny wyraz, który teraz wyłonił się w postaci Cesarstwa Rzymskiego z I wieku.

Zatem to, co według Jana dzieje się obecnie, w pewnym sensie skupia, a nawet przyćmiewa wszystkie królestwa i władców z przeszłości. Zatem to, przed czym stają teraz chrześcijanie, przed czym staje teraz lud Boży, jest czymś bardziej złym, czymś bardziej opresyjnym. Jednak Jan po prostu sugeruje, że Rzym nie jest tym, czym się wydaje.

Ponownie, w prawdziwie apokaliptyczny sposób, odsłania prawdziwą naturę i prawdziwy charakter Rzymu. Rzym nie jest taki, jak się wydaje. Rzym nie jest tym, czym się podaje.

Twierdzi, że jest tym cudownym, kolosalnym imperium, które zapewniło ludziom pokój, dobrobyt i bezpieczeństwo. Ale teraz Jan chce to zademonstrować, ale poza tym jest to tylko fasada demonicznego, szatańskiego, bestialskiego charakteru imperium, które jest bałwochwalcze, które sprzeciwia się Bogu, które sprzeciwia się i uciska lud Boży i które utrzymuje swoje imperium poprzez przemoc i rozlew krwi. Zatem teraz Jan odkrywa prawdziwą naturę imperium rzymskiego.

To okropna bestia, a za tą bestią kryje się sam szatan. W rozdziale 12 jest opisany jako podobny do Szatana, mający siedem głów i dziesięć rogów. To jest potomek Szatana z Księgi Rodzaju, rozdział 3, werset 15.

Zatem Rzym jest okropną bestią. Rozdział 13 i werset 2 działają z władzą smoka. Dozwolone jest noszenie, jest wyznaczone przez smoka do sprawowania swojej władzy na ziemi.

I choć pokonany, widzieliśmy, że szatan został już pokonany. Tak właśnie uczyni teraz, ponieważ jego czas był krótki; teraz działa w gniewie i wściekłości, a teraz robi to w ten sposób, poprzez opresyjną, zwodniczą władzę sprawowaną przez imperium rzymskie. Widzieliśmy także, że jedną z cech tej bestii jest to, że jej głowa wygląda na zranioną, co powtarza się jeszcze dwukrotnie w rozdziale 13.

Jeśli zauważysz, głowa bestii wygląda na zranioną. Wspomnieliśmy już, że sięga to do rozdziału 3 i wersetu 15 Księgi Rodzaju. Ale kilka innych tekstów, na przykład rozdział 27 i werset Izajasza, który czytaliśmy już wcześniej, w tym dniu, Pan ukarze swoim

mieczem, swoim dzikim, wielkim i potężnym mieczem, ukarze Lewiatana, szybującego węża, Lewiatana, zwiniętego węża.

Zabije potwora morskiego. Co ciekawe, później, w rozdziale 13, bestia jest opisana jako ta, która otrzymała ranę od miecza. Może to odzwierciedlać teksty takie jak Izajasz 27 i Psalm 74, które czytaliśmy kilka razy, o idei Boga zabijającego lub przekłuwającego potwora.

Ale Izajasz 27.1, gdzie wyraźnie zabija potwora mieczem, który może znajdować się z tyłu, a także rozdział 3 Księgi Rodzaju. Jan może myśleć o tym motywie zabicia potwora, a teraz głowa potwora wydaje się być zabita w 13 rozdziale Objawienia, ale także wracając do rozdziału 3. Ważne jest także pokazanie i zrozumienie, jak Jan widzi tę ranę lub cios. Myślę, że w kontekście, zwłaszcza w świetle rozdziału 5, a zwłaszcza w świetle tego, co powiedzieliśmy w rozdziale 12, o ile jest to kontekst historyczny pokonania i wyrzucenia Szatana w niebie. Była to krew Chrystusa lub śmierć Jezusa Chrystusa.

Śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa były środkami, za pomocą których Szatan został pokonany w rozdziale 12. Zakładam zatem, że tutaj kontekst raz jeszcze sugeruje, że to właśnie podczas śmierci i zmartwychwstania bestia otrzymała ten śmiertelny cios, wypełniając Księgę Rodzaju 3, Izajasz 27 itd. Śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa zadały śmiertelny cios.

Rana była śmiertelna, ale teraz bestia najwyraźniej wyzdrowiała. To właśnie powoduje, że całe stworzenie oddaje mu teraz cześć. Porozmawiamy o tym trochę więcej, ale zanim to zrobimy, warto zauważyć jeszcze jedną rzecz, którą niektórzy widzieli, oprócz starotestamentowego wyobrażenia o Bogu przebijającym smoka mieczem i pokonaniu szatana śmiercią i zmartwychwstanie Chrystusa, które jest odpowiedzialne za śmiertelną ranę bestii, głowę bestii i rozdział 3 Księgi Rodzaju jako możliwe tło.

Oprócz tego niektórzy sugerują, że wyobrażenie o bestii wyglądającej na martwą, ale teraz wyglądającej na wyzdrowiałą, jest odzwierciedleniem śmierci Nerona w 68 r. Zgodnie z tradycją, w 68 r. Neron uciekł i najwyraźniej popełnił samobójstwo, a która faktycznie pogrzyżyła Cesarstwo Rzymskie w wojnie domowej. Pogrzyżyło go to w konflikcie i chaosie, ale Rzym najwyraźniej podniósł się z tego i najwyraźniej został przywrócony. Niektórzy sugerowali, że z tego powodu imperium wydawało się niewyciężone.

Wydawało się, że otrząsnęło się po tak zwanym śmiertelnym ciosie i teraz imperium wydaje się niewyciężone. Może tak być, więc przyjrzymy się kilku innym przykładom, w których Jan może być świadomy tradycji otaczającej Nerona, zwłaszcza tradycji związanej z jego własną śmiercią i samobójstwem. Przyjrzymy się kilku przykładom, w których może to mieć zastosowanie.

Chcę, żeby było jasne: chociaż John może odnosić się do tego jako strachu i zrozumienia ze strony więzy z czytelnikami, ważne jest, aby zrozumieć, że ta historia nie dominuje w prezentacji Johna. Wydaje mi się, że śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa to elementy kontrolujące, które radzą sobie ze śmiertelnym ciosem. Jednak Jan może odwoływać się nie tylko do Starego Testamentu, ale także do historii otaczającej Nerona, aby przedstawić Cesarstwo Rzymskie jako coś, co otrzymało śmiertelny cios, ale teraz najwyraźniej wyzdrowiało i jest niepokonane, co powoduje, że reszta świata podąża za nim bestii, aby oddać pokłon bestii.

Zatem podczas następnej sesji przyjrzymy się nieco bardziej szczegółowo temu, jak to działa, szczególnie w odniesieniu do drugiej bestii. Co o tym sądzi Jan i jaki może to mieć związek z konkretną sytuacją czytelników z 2. i 3. rozdziału Objawienia w I wieku?

To jest dr Dave Mathewson w swoim kursie na temat Księgi Objawienia. To jest sesja 18, rozdziały 12 i 13 Objawienia, smok i dwie bestie.